

[Justitsministeren.]

hævder, at Forsøgstiden altid skal være 5 Aar. Men jeg maa sige, at i Amerika, hvor man har dette Probation-System, Prøve-system, udviklet, nogle Steder i hvert Fald i meget høj Grad, har jeg hørt den Indvending imod det, at det er knyttet til lovlig megen Opsigt og lovlig varigt Tilsyn. Det er svært for de unge Mennesker, som saadan er under Tilsyn, at give Møde saa ofte, de skal, og lignende. Jeg tror, man skal være maadeholdende i denne Henseende.

Det Ændringsforslag, der er stillet til § 69 om Sikkerhedsforvaring, og som gaar ud paa at slette Bestemmelsen om, at Sikkerhedsforvaring altid skulde ophøre efter 20 Aars Forløb, hilser jeg med meget stor Glæde. Det er det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, som er Ophavsmand til dette Ændringsforslag, og det er et efter min Mening meget godt Forslag. Jeg maa bekende, at jeg havde blot ikke Mod til at stille det. Det er noget helt nyt, vi her kommer ind paa med Sikkerhedsforvaring. Jeg mente, at det var bedst at gaa lidt forsigtigt frem; men der er i Virkeligheden ingen Mening i at sige, at efter 20 Aars Forløb skal en farlig Fange løslades, selv om han endnu er farlig. Der knytter sig til det nuværende Fængselssystem en stor Skade. Naar f. Eks. en Forbryder, som har begaaet store og voldsomme Forbrydelser, hvorfor der er idømt ham en meget stor Straf, f. Eks. 8—12 Aar, skal han efter den Tid ud, selv om han endnu er en kraftig Mand, og man næsten med Vished kan sige, at inden et halvt Aar er gaaet, efter at Manden er løsladt, har han begaaet en ny forfærdelig Forbrydelse. Det er naturligvis meget uheldigt; og jeg hilser med Glæde, at Rigsdagen vil gaa med til ganske at stryge denne Bestemmelse om de 20 Aar her overfor de farlige Forbrydelser. Og der er en tilstrækkelig Sikkerhedsventil, for efter 20 Aars Forløb skal Sagen for Retten, og saa skal Domstolen dømme om, hvorvidt han nu maa komme ud eller ej, og derefter skal han hvert femte Aar for Domstolene igen, saaledes at han ikke skal være spærret inde længere, end til Domstolene efter Undersøgelse af Sagen med visse Mellemløb kan sige, at nu skal han ud.

Med Hensyn til Paragraffen om Undsigelse, som Mindretallet under Nr. 2 har stillet Ændringsforslag om at indføre i Lovforslaget, skal jeg sige, at overfor det kan jeg stille mig ganske neutralt.

Venstre stiller under Nr. 72 et Ændringsforslag om, at Ærestab skal kunne knyttes til enhver Art af Straf. Jeg tror dog, at det

er rigtigt at sige, at den, som skal miste sin borgerlige Ære, maa mindst være dømt til Fængselsstraf. I de Tilfælde, hvor der ikke er foreskrevet højere Straf end Hæfte, vil der aldrig kunne være Tale om, at vedkommende har begaaet en i den offentlige Mening vanærende Handling, og hvor Straffen er enten Hæfte eller Fængsel, vil det altid være saaledes eller kunne gøres saaledes, at vedkommende, hvis han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, bliver straffet med Fængsel. Og det forekommer mig, at en Person, som dømmes til Ungdomsfængsel, ikke under nogen Omstændigheder bør miste sine borgerlige Rettigheder, idet man netop gaar ud fra, at han kommer i Ungdomsfængsel, fordi hans Opdragelse endnu ikke er tilendebragt.

Hvad Beruselse angaar, maa jeg sige, at det er at gaa for vidt, naar man vil, at det som Regel skal regnes som en skærpene Omstændighed, at en Forbrydelse begaas i Beruselse. Den Regel, taget saadan i Almindelighed, er ikke velbegrundet. Der er mange Lovovertrædelser, hvor det maa siges at være en skærpene Omstændighed, at Overtrædelser er begaaet i Beruselse — det gælder navnlig, hvor Overtrædelser knytter sig til Automobilkørsel —, men hvis en Person i sanseløs Beruselse har begaaet et Indbrudstyveri, fuldkommen planløst og hen i Vejret, kan man ikke sige, at Beruselsen der er en skærpene Omstændighed. Forholdet er det, at Beruselse hverken bør være en skærpene eller en formildende Omstændighed, den bør være en Sag for sig selv. Derfor bør man i alle Tilfælde bedømme vedkommende Lovovertrædelse og Strafansvaret derfor uden Hensyn til Beruselsen, og naar vedkommende paa Grund af Beruselse har været i en utilregnelig Tilstand, kan man jo heller ikke dømme ham paa samme Maade, som hvis han havde været tilregnelig. Selve Beruselsen er ikke nogen strafformildende Omstændighed i noget Tilfælde, heller ikke efter det Forslag, som her er kommet frem. Derimod var det jo uægtelig udtrykkeligt skrevet tidligere, at naar en sjælelig Uligevægtighed var fremkaldt ved Beruselse, skulde den i dette Tilfælde ikke tages i Betragtning, og derved kom Beruselsen i Virkeligheden til at virke som en skærpene Omstændighed. En formildende Omstændighed er Beruselse aldrig; det er at stille Sagen paa Hovedet at sige, at Beruselse er en formildende Omstændighed i noget Tilfælde, den bør være en Sag for sig.

Angaaende Statsforbrydelser er der til Kapitelnerne 12 og 13 stillet en Del Ændrings-